

MURAT GÜLSOY'DAN

**“BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN”**

Suçluluk ve suçsuzluk nasıl belirlenir...

ŞENER SOYSAL

Hikayemizin kahramanı bir yazardır. Sabaha karşı evine iki polis gelir ve onu emniyete davet ederler. Beklenilenin aksine evde arama yapılmaz. Polis otosu da, yazarın beklediği nezaret de sessizdir...

Çok tanıdık geldi, değil mi? Haberlerde izlediğimiz, istemeden alışmaya başladığımız gerçekler... Ama bir gazete ya da televizyondayken böyle. Burada ise “Baba, Oğul ve Kutsal Kitap” romanının ilk kısmını oluşturuyor.

Neden karakola getirildiğini merak ediyor yazar. Çünkü çok olmuş kitap çıkarmayalı. Kimsenin tavuğuna da kışt dememiş. Sivil toplum kuruluşlarının kampanyalarında imzalar sadece... Suçsuz, bunu çok iyi biliyor. Peki neden karakolda?

Bu bir roman içinde değil de “gerçek” hayatta olsa peki? Suçluluk, suçsuzluk nasıl belirleniyor? Sahi, gerçek hayat dediğimiz şey ne kadar gerçek?

Günlük hayatı etiketler, inançlar ve kabullerimizle yaşarız. Bazı şeyler “gerçek”, bazı şeyler “rüya”dır. Bize göre bir “kırmızı” renk vardır, sarı-sınlar seksidir. Bu kabullerimizde geçmişten bize kalan hatıralar ve gelenekler egemendir. Ancak ister inanın ister inanmayın, gerçek diye bir şey yoktur. Sorgulamazsak her şey gerçektir, şüphelenmeye ve “acaba” demeye başladıkça gerçek sarsılmaya, ardından bir bir düşüncüyü çıkarmaya başlar.

Murat Gülsoy, gerçeğe yetinmeyen, düşleri hayata davet eden, düş ile gerçek arasındaki sınırdaki dolaşım bizi şaşırtan yazarlardan biri. Bu sınırı bir aynaya benzetebiliriz, lakin bildiklerimizden biraz daha farklı bu: Karanlığın aynası. Öyle ki, ironi ve acımasızlıkla gösteriyor içimizdeki bastırılmış duyguları, kini, hataları, şehveti... Malum, yaşam içinde bir sürü şeyi göz ardı ediyoruz. Ya hatamızı karşımızdakinin de hatasını göstererek (Ama o da bana bunu yaptı!)

MURAT GÜLSOY

**BABA, OĞUL VE
KUTSAL ROMAN**

ya da içimizi serinleterek (Ona kötülük yaptım ama valla kötü bir niyetim yoktu.) örtüyoruz. Gülsoy, örtbas ettiğimiz şeyleri su yüzüne çıkarıyor, maskeleri düşürüyor. Tıpkı her kitabında bize selam veren Borges, Atay, Tanpınar'ın yaptığı gibi...

“Baba, Oğul ve Kutsal Roman”; **Murat Gül-**

soy'un özellikle sürekli okurları için “bir devam filmi” niteliğinde. Dilinin ve kurgusunun insanı sürekleyen büyüleri, sonsuza düşürme deneyimleri, sinemasal anlatımı bu kitap için de geçerli. Bilinçakışı ile karakterin kafasından geçenleri okurken bir anda dahil olan Olric, Gollum ve Doktor Ramiz karakterleri de okumaya farklı bir tat katıyor. “Bambaşka kitapların karakterleri nasıl olur da dahil olur?” diyenlere cevap ise Gülsoy'un ikinci öykü kitabının adında saklı: “Alemlerin Sürekliliği”. Gerçeklerle düşlerin birbirine karıştığı dünyada gezinirken onlarla karşılaşmamızdan doğal ne olabilir ki? [Haklısınız efendimissss]

Sürekli okurların dikkatini çekebilecek bir nokta daha var: Önceki öykülerinde yer alan “genç yazar” karakterlerinin ne derece Gülsoy'a benzediğini sorgulayan okurlar için “orta yaşlardaki yazar” olan ana karakter ayrı bir merak konusu. Benim gibi “Hayalet Gemi”den beri sürekli takip eden biri için “usta”sının her şeyini merak etmek normal galiba. Bu sürekli takipten dolayı olsa gerek, her zaman Gülsoy'un zamanı, mekanı yitirerek okuduğum öykülerinin yeri başkadır. “Baba, Oğul ve Kutsal Roman” ise keyifle okuduğum, yürümeye gereken yolu bulmak için bana türlü karakterlerle ışık tutan başarılı bir kitap. Arka kapağındaki metinde dendiği gibi bu kitap “edebiyatın başkalarının hayatlarına kaçıp saklanmanın değil, kendi dehlizlerinde dolaşmanın bir yolu olduğuna inanlar için”dir.

(Baba, Oğul ve Kutsal Roman, **Murat Gülsoy**, Can Yay., 256 s.)